

Arrest

**nr. 261 286 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot W. H. worden aangevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 28 september 2021 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 8 april 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Kroatië, hetgeen in het verzoekschrift niet wordt betwist.

Kroatië is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Kroatië verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Kroatië geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.1. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo luidt de beslissing, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, doch zij doet er geen afbreuk aan. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder al in de bestreden beslissing naar werd verwezen en waar ook in het verzoekschrift naar wordt gewezen en uit wordt geciteerd, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Kroatië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Kroatië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Kroatië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Kroatië tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte,

en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

3.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Kroatië zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Kroatië werd verleend, te weerleggen.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië op goede grond o.a. het volgende aan:

“U verklaarde in Kroatië nooit problemen te hebben gekend, buiten de moeilijkheden die u kende om goed in uw levensonderhoud te voorzien (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 89). Ook uw echtgenote bevestigde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend in Kroatië en ook dat de mensen in Kroatië erg vriendelijk waren (zie notities persoonlijk onderhoud 2013665B, vragen 61 en 75).”

Wat uw problemen betreft om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien dient te worden opgemerkt dat jullie een maandelijkse uitkering kregen van de Kroatische overheid en daarnaast kregen jullie gratis een weliswaar klein appartement ter beschikking (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 85-86 en 112-115). Ook uw echtgenote bevestigde dat jullie enerzijds deze uitkering kregen en anderzijds het appartement ter beschikking kregen. Daarnaast verklaarde zij dat jullie maandelijks enkele basisvoedingsproducten ontvingen van de Rode Halve Maan (zie notities persoonlijk onderhoud 2013665B, vragen 61, 77 en 78).

Voor zover u verwijst naar het gebrek aan werk in Kroatië, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde vaak geprobeerd te hebben werk te vinden, maar er was volgens u geen werk (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 87 en 88). Ook uw echtgenote bevestigde dat er in Kroatië weinig werkgelegenheid is en ook dat u geprobeerd heeft werk te vinden en dit ondanks uw zwakke medische toestand. Zij lichtte toe dat u de taal niet voldoende beheerste om in aanmerking te komen voor werk (zie notities persoonlijk onderhoud 2013665B, vragen 80 en 81). Jullie verklaringen bevestigen dat er weinig werkgelegenheid is in Kroatië. Uw echtgenote bevestigde uitdrukkelijk dat Kroatië een erg arm land is (zie notities persoonlijk onderhoud 2013665B, vraag 61). U bevestigde dit ook en haalde aan dat jullie situatie in Turkije veel beter was dan die in Kroatië omdat er in het eerste land veel meer werkgelegenheid was (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 122). Uit dit alles kan niet besloten worden dat u wat dit betreft alle redelijke inspanningen heeft geleverd, hetgeen ook kan afgeleid worden uit het feit dat u Kroatië al verliet enkele maanden nadat u er de vluchtelingenstatus ontving, wat doet veronderstellen dat u niet alle mogelijkheden tot het aanleren van de taal of het vinden van werk heeft uitgeput.

Voor zover u verwijst naar uw medische problemen dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk toegang heeft gehad tot de gezondheidszorg. U werd immers met succes geopereerd in een ziekenhuis van Zagreb (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 65-67). Ook uw echtgenote bevestigde uitdrukkelijk dat deze ingrijpende operatie in Kroatië succesvol verlopen is (zie notities persoonlijk onderhoud 2013665B, vraag 58). Jullie beiden verklaarden in dit verband niet tevreden te zijn over de nazorg in Kroatië (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 67 en 93 en zie notities persoonlijk onderhoud 2013665B, vraag 59). U toont evenwel in dit verband niet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. U toont niet aan dat Kroatië in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot de gezondheidszorg.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij gaat niet of nauwelijks in op voormelde concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze met concrete en valabele argumenten in een ander daglicht plaatst. Ze betwist niet dat zij en haar gezin een maandelijkse uitkering kregen van de Kroatische overheid en er gratis een appartement ter beschikking kregen en dat zij er onder meer toegang hadden tot de

gezondheidszorg. Verzoekende partij ontkent evenmin dat zij, afgezien van het feit dat zij moeite hadden om (financieel) goed rond te komen, nooit problemen hebben gekend in Kroatië, waar de mensen blijkens de verklaringen van haar echtgenote erg vriendelijk waren.

De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. De verklaringen, volgens dewelke zij Kroatië reeds enkele maanden nadat zij er de vluchtelingenstatus kregen hebben verlaten, en gedragingen van verzoekende partij geven geenszins blijk van een wil en intentie, laat staan doorgedreven pogingen om in Kroatië een duurzaam leven op en een toekomst uit te bouwen.

3.5. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot het verwijzen naar de algemene situatie in Kroatië, o.a. wat de (jeugd)werkloosheid aldaar betreft en het materiële deprivatiepercentage van het land, en voorts enkele algemene hypothetische stellingen, zoals dat zij en haar familie bij een terugkeer naar Kroatië mogelijk zonder huis en financiële steun zullen zitten, dat de kinderen er niet naar school zullen kunnen gaan en er geen werk zullen vinden en dat zij (alzo) het risico lopen om in armoede te vervallen. De vrees van verzoekende partij is echter slechts gesteund op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, doch niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen. Ze toont (hiermee) niet in concreto aan dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Kroatië, er geen toegang (meer) zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status op het gebied van onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

Landeninformatie, zoals die waar verzoekende partij in haar verzoekschrift naar verwijst omtrent onder meer de werkloosheid(sgraad) en armoede in Kroatië, de taalbarrière en het feit dat deze aanleiding kan geven tot problemen op het werkveld en voorts o.a. de problemen op het vlak van integratie (voor kwetsbare personen), kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, (in navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie) in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Kroatië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Kroatië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Kroatië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Kroatische grondgebied te worden toegelaten.

3.6. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Kroatië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Kroatië werd verleend, kan stellen.

3.7. De Raad wijst er nog op dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals hier geschiedt.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Kroatië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 juni 2021, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel en dat van de familie. Zij wijst erop dat zij een gezin heeft met drie kleine kinderen en zij medische problemen kent. Verzoekende partij licht toe dat zij een zwakke gezondheid heeft door een hersentumor en dat zij hier in België beroep kan doen op psychosociale steun. Verzoekende partij benadrukt dat indien zij zou moeten terugkeren naar Kroatië haar mantelzorg en sociale zorg zullen wegvallen. Tot slot wijst zij er nogmaals op dat zij in België sociale en psychologische steun krijgt en dat dit zal wegvallen in Kroatië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen of argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij met haar algemene kritiek voorhoudt, waarbij zij voorbijgaat aan de betreffende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking van 21 juni 2021, wordt er wel degelijk en afdoende rekening gehouden met haar persoonlijke situatie en profiel, zoals door haar geschetst. Verzoekende partij gaat echter niet in op, minstens slaagt zij er geenszins in een ander licht te werpen op hetgeen eerder in de bestreden beslissing en voormelde beschikking wordt vastgesteld aangaande haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië.

Waar verzoekende partij opnieuw wijst op medische problemen, met name het feit dat zij een hersentumor heeft (gehad) met een zwakkere gezondheid als gevolg, dient er opnieuw op te worden gewezen dat zij zelf eerder uitdrukkelijk verklaarde dat zij een paar maanden na haar aankomst in Kroatië met succes werd geopereerd in een ziekenhuis in de Kroatische hoofdstad Zagreb. Ook haar echtgenote bevestigde (tijdens haar persoonlijk onderhoud) uitdrukkelijk dat deze ingrijpende operatie in Kroatië succesvol verlopen is. Eerder werd vastgesteld, en verzoekende partij brengt geen elementen bij die het tegendeel aantonen, dat verzoekende partij en haar echtgenote in Kroatië, waar zij internationale bescherming genieten, toegang hadden tot en beroep konden doen op de gezondheidszorg aldaar.

Betreffende het feit dat verzoekende partij hier in België beroep kan doen op sociale en psychologische steun en mantelzorg geniet, en dat dit bij een terugkeer naar Kroatië zal wegvallen/ophouden, wijst de

Raad erop dat te dezen in het kader van huidig(e procedure) verzoek om internationale bescherming niet (zozeer) de situatie in België, doch wel verzoekende partij haar situatie in Kroatië van belang is, waar zij immers net als haar echtgenote internationale bescherming geniet. Zoals in voornoemde beschikking reeds werd aangegeven, is Kroatië als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. In de beschikking van 21 juni 2021 werd al opgemerkt dat hieruit “het vermoeden” volgt “dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Kroatië verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Kroatië geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”

De Raad herhaalt en beklemtoont dat in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, waar eerder al uitgebreid op werd gewezen, het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Kroatië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.). Eerder werd al omstandig en op gedetailleerde wijze vastgesteld dat verzoekende partij desbetreffend echter in gebreke blijft.

De Raad herneemt in dit verband de grond in de beschikking van 21 juni 2021 waar wordt vastgesteld dat “Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Kroatië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Kroatië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Kroatië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Kroatische grondgebied te worden toegelaten.

(...) Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Kroatië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Kroatië werd verleend, kan stellen.”

Verzoekende partij slaagt er niet in dit in een ander daglicht te plaatsen. De eerder gedane vaststellingen blijven aldus gehandhaafd, zoals o.a. de vaststelling dat verzoekende partij “geen concrete elementen bij” brengt “die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Kroatië, er geen toegang (meer) zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status op het gebied van onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.”

In zoverre verzoekende partij er ter zitting op wijst dat zij een gezin heeft met drie jonge kinderen, licht zij niet toe en toont zij niet in het minst aan hoe dit enige impact zou hebben op haar situatie en die van haar echtgenote als begunstigten van internationale bescherming in Kroatië. Zij maakt hiermee namelijk geenszins, laat staan in concreto aannemelijk dat de bescherming die hen in Kroatië werd verleend niet (langer) effectief of toereikend zou zijn en dat zij er niet langer beroep op zou(den) kunnen doen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Kroatië.”

Bijgevolg brengt verzoekende partij evenmin elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Kroatië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS